

Lófi Áron ünnepéye.¹

I.

I m a.

Örök Isten! ki ugyanaz vagy, a ki voltál és ugyanaz léssz örökkön örökké változás nélkül. Teremtői hatalmad és bölcseséged e világ megalkotásában, szereteted és áldott gondviselésed a megtartás folytonosságában nyilvánul. A kutató szellem, melyet te adtál, a magasság és mélység vizsgálásában elmerül. Bármily hosszúra nyuljék is egyes ember élete, a munka, melyet végzett, a természeti jelenségek, melyeket látott, az események és változások, melyek életében előfordultak, azon meggyőződésre juttatták, hogy minden munkássága és annak eredménye vagy megsemmisül, vagy mások váltják fel; de te változatlanul maradsz ugyanaz, a ki voltál, és ugyanaz léssz örökkön örökké.

Gondviselő Isten! Áldott emlékü szülőim házánál vettem elsőbbsen ajkaimra szent és nagy neved gyermeki félelemmel, de igaz bizalommal. — Ifju korom viszontagságos, de emlékeiben sok gyönyörűséggel lefolyt nappjai után, válságos időben vettem fel a Krisztus terhét, mely könnyü vala ötven év lefolyása alatt.

Két ember öltön keresztül a közel mult százév utolsó három negyedén engedted meg, hogy lássam a folytonos nagy és csuda eseményeket, melyek szeretett hazánkon, nemzetünkön s szent vallásunkon építve és rombolva áthuzódtak. Hazánk és nemzetünk válságos eseményein könnyeket hullattam, mint Marius Karthago romjain. — Mert láttam a nép jogért és szent szabadságért vérrel öntözött szent földjén jobbainkat elhullani,

¹ Bőlonben, 1903. jul. 5-én.

láttam Golgotán és kínos rabságban meghalni és szenvedni legjobbainkat, s a hontalanság idegenét venni magukra. És könnyeket hullatok ma is ezekért, s egy boldogabb jövőért, mely késik az éji homályban.

Sirtam Jeremiással e nyomasztó időben megtámadott Sionunk és szent vallásunkért, s lehető megmentésére igaz buzgósággal siettem s szép eredménnyel;¹ s kértelek jó Istenem! hogy szabadíts meg a gonosztól. Meghallgattál. Buzgó és áldozatkész Nehemiásokat támasztottál anyaszentegyházunk süllyedező hajójának megmentésére.

Legyen áldott atyai jóságod érette. A hála és kegyelet legnemesebb érzelmével él emlékemben az a hét év, melyet küküllő-megyei désfalvi egyházközségünkben a legjobb indulatu s buzgó hiveim közt töltöttem. Imámba foglalva ma is, s hozzád escedzem jó Istenem: áld meg őket s tartsd meg hazánnak, és szent vallásunknak. Jó emléköket síromba viszem.

E hét évi szolgálatom után jöttem e virágzó és népes egyházközségbe ez evangéliumi utasítással: „*Vigyázz magadra és a nyádra, melyben a szent lélek őrállóvá tett*“ Csel. 20., 28. Negyvenhárom éve, hogy szem előtt tartva az utasítást, elmondhatom jó Istenem kegyelméből: hogy azok közül, a kiket nekem adtál, egyet sem vesztettem el. Anyagi és szellemi jóllétét virágzóvá igyekeztem tenni. A kor kívánalmának megfelelő elemi népiskolát, a te neved imadására, a hívek lelki épülésére díszes templomot állítottunk, melyben naponként imádkozunk: Atyánk, jőjjön el a te országod. A mi nekik fájt, nekem is fájt. Sirtam a sírókkal, örvendeztem az örvendezőkkel. Alkalmas és alkalmatlan időben, személyválogatás nélkül hirdettem a te szent ígédet. Hálákat adok ezért is jó Atyám! A zsarnoki önkény közbejátszása folytán kissé későn alkothattam családi életet. Áldásod volt azon is. Csak fájdalom, a hű élettársat és gondos jó anyát korán szőlítottad el. Hét élő gyermekem nevedet fel a te félelmedben, a haza- és emberszeretetben. Gondviselésed legyen velek. Édes jó Istenem! Résztelttél abban a kiváló, rám nézve kedves szerencsében, hogy szeretve tisztelt főpásztorunk ötven éves lelkészi szolgálatom ünnepségét jelenlétével tette igazán ünnepélyessé. Áld meg hosszú élettel, tartós jó egész-

¹ Emlékezés 1856-ra.

séggel, a magyarországi unitáriusok, hazánk és kedves családjának boldogítására.

Gondviselő Isten! Dicsérek és felmagasztallak azért, hogy mind ez ideig megtartottál ép testi- és lelki-erőben, és hogy az én lehető ellenségeimnek nem engedted meg, hogy nyavalyámon vigadjanak.

Legyen kedves az áldozat, melyet most néked bemutatok!

Tarts meg engemet ebben a hitben: hogy te egyedül vagy olyan Isten, a kihez hasonló nincsen. A ki ugyanaz vagy a ki voltál, és ugyanaz léssz, örökkön örökké változhatlan. Gondviselésedben voltam, vagyok és leszek örökké, ez hitem. Amen.

LŐFI ÁRON.

II.

Egyházi beszéd.

Alapige: II. Timoth. 2, 3. 5.

A munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Hogy ha tusakodik is valaki, nem koronáztatik meg különben, hanem ha igazán tusakodik.

Elhangzott és ég felé szállt az ihletett lélek magasztos imája, hálát adva a Mindenhatónak egy életpálya hosszú folyamán tanúsított kegyelemért. Az ima ég felé szállt, de az általa keltett ihletődöttség érzelmei hatalmukban tartják szívünket, lelkünket s mintegy láthatólag tükröződnek vissza az arcokon. A gyermek és az ifju, bár nem tudja magának kellőleg megmagyarázni, valami szokatlan melegséget érez szívében, látván és hallván az ősz lelkipásztort összekulesolt kezekkel, könnyekben tündöklő szemekkel, meghatottságtól fátyolozott hangon imádkozni, — mert bár sokszor hallotta már e szent helyen buzgó imáját, érzi, hogy a jelenlegi ünnepélyesebb, magasztosabb, a szív legmélyebb bensőségéből származó. A meglelt korban levő reménykedő szívvel, megalázkodva hajlik meg az Örökkévaló színe előtt, felmerülvén lelkében ez aggodó kérdés: én Uram és én Istenem nyujtasz-e nekem is annyi kegyelmet, hogy elvégezhessem a munkát, melyet reám bízál?! A tiszteletreméltó öregek pedig, mély hálaérzettel telten, reszkető ajkaikkal, mintegy suttogva rebegik: Istenem, Istenem mily nagy a te jóságod!